

Tal till Ung Vänsters 44:e kongress i Arboga

Ida Gabrielsson, förbundsordförande

Å förbundsstyrelsens vägnar vill jag börja med att hälsa er alla väldigt välkomna till Ung Vänsters 44:e kongress - ni ombud som ska få utgöra beslutsfattarna på förbundets högsta beslutande organ, kommittéer, övriga förtroendevalda, suppleanter och funktionärer - ni ska alla vara varmt välkomna. Särskilt välkomna vill jag också säga till våra internationella gäster, det är en ära att få ha er här.

Kamrater vi håller kongress i en mycket speciell tid. När vi inleder Ung vänsters 44:e kongress mår den svenska överklassen bättre än någonsin, vi har en borgerlig regering som i ord koketterar med sin förståelse för vanliga människors problem och verklighet, men som i handling levererar det ena storkovan efter den andra till den ekonomiska eliten.

Samhället och vår egen vardag brutaliseras allt mer. Kongressens paroll är *Upp till kamp – bygg en motståndsrörelse*, och det är den vi ska diskutera de kommande dagarna. Vi ska diskutera och slå fast hur Ung Vänster kan stärkas som organisation, och hur Ung Vänster i sin tur kan stärka den breda radikala motståndskampen. Jag är säker på att vi tillsammans ser till att vi får en relevant kongressdebatt som vi kan gå stärkta ur, en debatt som utgår ifrån den situation och verklighet som finns här och nu.

Det är händelserika år vi lämnar bakom oss, som är svåra att sammanfatta med annat än att, vi har fått en borgerlig regering - och det märks. Samtidigt ska det sägas att vi genomförde en valrörelse som på ett ovärderligt sätt stärkte vår organisation. I ett skarpt läge lyckades vi samla oss rekordsnabbt och gå ut och prestera. På föregående kongress formulerade vi tillsammans ett nytt organisatoriskt och politiskt projekt för förbundet, mycket av det har vi lyckats genomföra, jag tänker exempelvis på arbetet med en organisatorisk upprustning. Vi har slaget in på en väg där vi inser vikten av att sätta rätt person på rätt plats, vi har påbörjat ett arbete för att stärka våra styrelser, och vi har börjat röra oss framåt. Nu har vi åter igen samlats till kongress för att utveckla och bygga vidare på det projektet, för vi vet att det är det som krävs. Ribban måste läggas högt, för utmaningarna vi står inför är många.

Vi ser en oerhört avpolitiserad samhällsdebatt, där verkliga konfliktlinjer suddas ut och där falska konstrueras och hamras in. Konsensus har länge varit honnörsordet i det politiska landskapet, och den som sticker ut och påpekar att nedskärningarna och privatiseringarna - den nyliberala ekonomiska politiken - knappast är en naturlag, avfärdas och bespottas.

Jag ska läsa några rader ur Stig Sjärdins dikt *Ordet och friheten* och som handlar om frihet, frihetslängtan och frihetskamp.

”Det är också en frihet, fast förvänd: att slippa lyssna, att tålmodigt filtrera fram sångens innebörd. Men ett ord, uppsnappat bland fladdrande vingar i gryning eller skymning, i det ljus som ingen mätare kan förvandla till gripbara siffror, ett ord - Snart

är allas tungor så förvittrade att ingen vågar uttala det. Det kräver stjärnljus håll upp det mot himlen och du får äntligen le igenkännande.”

Men kamrater vi talar om friheten, vi backar inte en millimeter från vår övertygelse om att avskaffa klassamhället och rämna könsmaktsordningen. Därför är det viktigt att inse att Ung Vänster inte är vilken förening som helst, vi är inte en frimärksklubb eller en skytteförening. Vi är ett revolutionärt ungdomsförbund vars syfte är att förändra samhället i grunden. Det är vi själva, som tillsammans avgör vilken roll vi vill spela framöver, hur vi ska uppfattas och vad vi ska förknippas med.

En lyckosam frihetskamp kräver revolutionärer som kan berätta berättelsen om det verkliga livet som människor lever, långt bort från lyxbåtar, fastighetsskatt och aktieutdelning. Revolutionärer som kan få det att gå ihop, som kan skapa ett sammanhang i den tid som annars så ofta kännetecknas med det direkt motsatta. Revolutionärer som kan lyssna på berättelser om hur det känns att bli förlöjligad så fort man öppnar käften i skolkorridoren, bara för att man är tjej. Om hur det känns att bli kladdad på, på jobbet, på bussen, i skolan och om hur det känns att svälja och gå dit igen.

En revolutionärs största uppgift i dagens avpolitiserade klimat är inte att övertyga människor om att en förändring är nödvändig. Människor kan se hur deras situation förvärras med Reinfeldts regering. Människor som vi, som varje dag möter vår spegelbild och blir påmind om vår hunsade ställning, om klass- och könsorättvisorna som etsat sig fast, om att vi inte äger oss själva. Men vi måste också övertyga och visa människor att en förändring inte bara är nödvändig utan också fullt möjlig, att marknadsfundamentalismen och könsmaktsordningen inte är några av naturen givna tillstånd.

Kamrater, vår första anhalt i frihetskampen är att kasta ut Fredrik Reinfeldt & CO ifrån regeringstaburetterna i Rosenbad. Det får vara nog nu, ett eliternas projekt är ett skört samhällsbygge när folket blir upprörda och förbannade. Och kom ihåg, vår största fiende för att nå dit kommer aldrig att vara stollarna i unghögern, kommer aldrig att vara dreglande ledarskribenter, kommer aldrig att vara välbetalda PR-konsulter. Vår största fiende är vanmakten som slår rot och får fäste i människor om de aldrig får sin verklighet beskriven, om de inte möter någon som gör förändring, om de inte får höra någon tala om friheten.

Frihetslängtan kan vara dubbel kamrater. Vetskapen om att man inte äger den förlamar, förvanskar och fördummar. Därför kräver en lyckosam frihetskamp närvaro, att vi finns på plats, på fritidsgårdar, arbetsplatser och skolor med budskapet om att en förändring är möjlig. Kamrater, dubbelt så många klubbar innebär en dubbelt så stark frihetskamp.

Jag fortsätter läsa ur *Ordet och friheten*

”Jag har det här alldeles bakom mig, som skuldra och stödjande hand. Frihet säger jag, och fanor slår eld i soluppgången...”

Kamrater, vi längtar inte efter en verklighetsfrånvärd, introvert radikalism, vi bedriver inte kamp för vårt eget höga nöjes skull. Vi är inte nonchalanta utan allvarliga och ödmjuka inför den uppgift vi antagit oss. Vi vet att det radikala inte är att sluta upp kring de som för stunden kan kännas som de mest hårda parollerna. Vi vet att vara verkligt radikal innebär någonting helt annat. Vi ska vara

grannen som mobiliserar mot ombildningar av hyresrätter, vi ska vara klasskompisen som kräver feministiskt självförsvar, och vi ska vara kommuninnevånaren som ordnar protester när vårdcentralen ska privatiseras. Vi ska vara revolutionären som pratar om mitt liv på mitt språk, som säger jag förstår hur du menar, men kom med oss så kan vi förändra - tillsammans.

Vi vet också att vi inte kan vinna alla slagen om friheten helt ensamma, när vi säger att det är hos den breda arbetarrörelsen vi hittar våra allierade gör vi inte det för att vi hoppas på att bli inbjuden till SSU:s kurser för ungdomspolitiker, utan vi gör det för att vi vet att just breda samarbeten är alldeles nödvändiga för att lyckas.

Andra försöker sälja in en förljugen frihet, friheten att få välja skola själv, friheten att kunna köpa sin bostad, och till och med, för att säkra det ekonomiska tillflödet, friheten att få leva i ett land som bombas sönder och samman.

Kamrater våra utmaningar är många. Medan vi inleder vår 44:e kongress rasar imperialistiska krig runt om oss i världen, medan vi håller kongress här inne säljer högern ut våra gemensamma tillgångar som om det vore prydnadssaker på en loppmarknad, och när vi har avslutat kongressen kommer angreppen mot fackföreningsrörelsen och själva kärnan i kampen – rätten att vara organiserad att fortsätta hagla. Pamparna, som huserar på aktiemarknaden, bestämmer vem som får sparken och vem som får stanna kvar, ropar efter krig och förstörelse, gör allt för att ge överklassen klirr i kassan. Samma elit försöker framställa facket som maffia, sjuka och arbetslösa som snyltare, och människor som fråntagits rätten till ett mänskligt liv som terrorister. Det är mot den bakgrunden med den insikten vi formerar vårt motstånd under den här kongressen.

Kamrater vi måste vara ett alternativ och det blir vi inte genom att enbart säga det, vi måste göra förändring, vi måste visa att vi inte bara snackar utan att vi faktiskt gör något.

Vi kan radikaliserat motståndsrörelsen enbart genom att fylla vår egen roll och göra det förbannat bra, mycket bättre än hittills, dubbelt så bra. Vi är de som kräver förändring, jag pratar om verklig förändring, vår kamp för fred, frihet och frigörelse är inte en sån som bara vill bomba med lite snällare smartare bomber, vi kräver inte en förändring som innebär bara några procent skillnader i skattesatser, vi står inte för en politik som inte vill skära ned lika mycket på våra skolor, vår kamp handlar inte om en verklighet där kvinnor fortfarande har bisarrt mycket mindre än män i plånboken, eller en vardag där vi tjejer fortfarande tvingas spy upp maten för att vi inte är nöjda med oss själva.

Kamrater vår kamp handlar om ett i grunden annorlunda samhälle, och vi vägrar att inordna oss i den ordningen där likgiltighet anses som något slags tecken på sund självdistans.

Jag återkommer till *Sjödin*

”Var gång som någon förväxlar friheten med tillgången på lagom tempererade måltidsdrycker koagulerar solen och frost brakar in i källan, det finns inget lagom för det ord jag avser det finns knappt plats för dess kraft i världarnas oändliga ljushav...”

Kamrater, en personlig förebild för mig i frihetskampen var min mormor som dog för ett tag sedan, hon var en ganska arg kvinna. Hon hatade könsmaktsordningen och vad den gjorde med människor. I

slutet av sjuttioalet grundade hon Sandvikens kvinnojour, Gläntan hette den och heter fortfarande idag efter namnförslag från min mormor Helmy. Hon arbetade som städerska, det gick rykten på byn om att hon for runt i sin städbil och tuktade män som gav sig på sina fruar i Sandviken. Hon var av många ansedd som den elakaste kvinnan på byn.

Kamrater vi måste sparka igång den feministiska debatten, kanske inte på det handgripliga vis som min mormor sägs ha gjort, men det är en av våra absolut största utmaningar.

Vi har många tunga utmaningar på våra axlar, och för att nå fram till de högt uppställda målen finns det saker som är avgörande. Kamrater vi är inga frilansande frihetskämpar. Kraften av att lyckas agera som ett förbund, en organisation som välorganiserat går in i motståndskampen är ovärderligt. Hur vi är organiserade kommer alltid att vara avgörande för utgången. Insikten om att medlet är avgörande för målet är oerhört viktig.

Därför vill vi ha en trimmad organisation, ett förbund som förmår sätta dagordningen, därför har vi en demokratisk organisation där styrelser inte bara finns på papper, utan är de som garanterar att de inte bara är de som skriker högst som får komma till tals, därför ska vi ha enhetligt agerande runt om i hela förbundet för att vi vet att det är så vi vinner mark och lyckas få genomslag. Oavsett var man befinner sig i landet ska man känna igen Ung Vänster.

När samhällsklimatet hårdnar, måste våra prioriteringar göras glasklara, vi måste i varje diskussion, i allmänhet men i synnerhet nu här på kongressen, fundera över hur vi kan flytta fram vänsterns positioner. Vilka politiska, organisatoriska och strategiska avvägningar som krävs. Debatten förs inte här eller ute i förbundet, för debattens skull, utan för att vi vill någonting med den, vi vill föra förbundet framåt i den riktning som vi tror kan stärka motståndskampen. Vi formerar oss runt ett projekt som vi sedan ska konkretisera och genomföra, och vi går till val och ger människor förtroende att leda det arbetet.

Vi måste blicka utåt mot vad som är våra utmaningar och sedan sätta upp målsättningar, på kortare och längre sikt för att nå dit. Våra misslyckanden kan aldrig botas med mirakelkurer. När orättvisorna i samhället förstärks är det inte framförallt nya analyser eller andra arbetsformer vi behöver. Tvärtom så behöver vi fortsätta projektet med att återuppbygga och förstärka den organisationsmodell vi har, och se till att våra analyser och teorier omsätts till konkret politisk verksamhet. Därför får vi aldrig fastna i diskussioner som gör att vi går på tomgång, som blir destruktiva och inåtvända, utan vi ska alltid fundera över, hur kan det här stärka oss, och hur kan det här ta oss vidare.

Kamrater, vi har ett starkt folkligt missnöje att kanalisera, och vi vet också att missnöje i sig självt inte nödvändigtvis är något progressivt, ur skenande klassklyftor och ökade könsorättvisor föds det inte automatiskt några frihetskämpar. Vår uppgift är att se till att människor inte knyter näven i byxfickan, kröker sina ryggar i underkastelse och slår ned blicken i gatan.

Vår kamp handlar om att bygga stolthet tillsammans, om känslan att få vara en liten del av någonting bra. Vår kamp handlar i grunden om friheten och rätten att få vara människa. Det är ingen utopi vi strävar efter, utan något som är fullständigt realistiskt, det enda rimliga och det absolut nödvändiga.

Vi har bara vår egen tid att leva i därför griper vi in i den och organiserar oss för förändring, som generationer gjort innan oss, och som generationer kommer att fortsätta göra.

Under helgen stakar vi ut något som inte bara kommer vara avgörande för de kommande årens slag om frihet, utan vi slår tillsammans fast riktningen för den kamp som kommer att fortsätta även när vi själva blivit gamla och andra tagit vid. Det är ett stort ansvar vi har kamrater.

Och slutligen läser jag ur ordet och friheten

*”Ett fritt ord, ett bröd för själen och inget annat, Frihet heter det, jag upprepar: frihet!
det enda klimat där människan kan växa.”*

Det är med stor ära jag förklarar Ung Vänsters 44:e kongress för öppnad.